

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

J.D. SALINGER

Traducere din limba engleză
de Cristian Ionescu

POLIROM
2023

Ca din senin, în drum spre hol, mi-a zburat gândul din nou la Jane Gallagher. Mi-a intrat în cap și n-am putut să mi-o mai scot de acolo. M-am așezat pe un fotoliu soios de pe hol și m-am gândit la ea și la Stradlater stînd în blestemata de mașină a lui Ed Banky și, deși eram sigur sută-n sută că Stradlater nu-i făcuse nimic – doar o cunosc pe Jane ca-n palmă –, tot nu puteam să mi-o scot din cap. O știam ca-n palmă. Pe bune. Uite, în afară de dame, îi plăceau și toate sporturile, și după ce ne-am apropiat mai mult am jucat tenis aproape în fiecare dimineață și golf aproape-n fiecare după-masă, cît a fost vara de lungă. Am ajuns într-adevăr s-o cunosc foarte intim. Asta nu înseamnă c-a fost ceva fizic, sau pe-aproape, între noi – pentru că n-a fost –, ci doar că ne vedeam tot timpul. Nu-i întotdeauna nevoie să treci prin chestii sexi ca să cunoști bine o fată.

Cum am cunoscut-o... Dobermanul lor pitic venea și se ușura pe gazonul nostru și maică-mea a fost foarte iritată pe chestia asta. A sunat-o pe mama lui Jane și a făcut tărăboi. Maică-mea e exact genul care face tam-tam pe chestii de-astea. Ce s-a întîmplat mai încolo, peste două zile am văzut-o pe Jane stînd lungită pe burtă lîngă piscina de la club și i-am zis bună. Știam că stă în casa

de alături, dar nu vorbisem niciodată cu ea pînă atunci sau ceva. M-a expediat cu răceală cînd i-am spus bună în ziua aia. M-am dat de ceasul morții s-o conving că mie, unul, mi se rupea unde se uşurează cîinele ei. Din partea mea, putea să facă și-n sufragerie. Nu mai contează. După aia s-a făcut de ne-am împrietenit. Am jucat golf cu ea chiar în după-amiaza zilei respective. A pierdut opt mingi, țin minte. Opt! Ce m-am chinuit s-o fac măcar să deschidă ochii cînd rotește crosa ca să lovească mingea. Dar i-am îmbunătățit jocul imens în cele din urmă. Joc golf foarte bine. Dacă v-aș spune ce schimbări de traiectorie fac, probabil că nu m-ați crede. O dată era cît pe-aci să apar într-un scurtmetraj, dar m-am răzgîndit în ultima clipă. Mi-am zis că, la cît de mult urăsc eu filmele, chiar c-aș fi un nasol dac-aș accepta să mă bage într-un scurtmetraj.

Jane era o fată mai altfel. N-aș putea s-o descriu ca fiind frumoasă în sensul strict al cuvîntului, dar pe mine mă dădea pe spate. Era oarecum gureșă. Adică, atunci cînd vorbea și se ambala pe o chestie, gura i se mișca în cincizeci de părți, și buzele și tot. Asta mă termina. Și n-o închidea niciodată de tot, gura, vreau să zic. O ținea întotdeauna un pic, un pic deschisă, mai ales cînd se pregătea să lovească mingea la golf sau cînd citea o carte. Citea tot timpul, și citea cărți foarte bune. Citea multă poezie și de-astea. Ea e singura, în afara familiei mele, căreia i-am arătat mînușa de baseball a lui Allie, cu toate poeziile scrise pe ea. Nu-l cunoscuse pe Allie, pentru că aia era prima ei vară în Maine – înainte mersese la Cape Cod –, dar i-am povestit mult despre el. O interesa genul ăsta de povești.

Maică-mii nu-i prea plăcea de ea. Mama trăia cu impresia că Jane și maică-sa o sfidau sau ceva cînd treceau pe lîngă ea fără să-i dea bună ziua. Mama le vedea des în sat, pentru că Jane și cu maică-sa mergeau la cumpărături cu Chevrolet-ul lor decapotabil. Mama n-o considera pe Jane nici măcar drăguță. Mie așa-mi părea. Pur și simplu îmi plăcea cum arată, asta-i tot.

Țin minte, într-o după-amiază... A fost singura oară cînd Jane și cu mine am ajuns vreodată aproape de un sărut. Era sîmbătă și afară ploua cu găleata și eram la ea acasă, pe verandă. Avea veranda asta mare, închisă. Jucam dame. O mai necăjeam din cînd în cînd, pentru că nu voia să-și mute regii de pe ultimul rînd. Dar nu exageram. Nu-ți prea venea s-o necăjești. Cel mai mult îmi place să nu pierd nicio ocazie să fac mișto de o fată, dar se întîmplă o chestie ciudată. Pe fetele de care-mi place foarte mult nu prea-mi dă ghes inima să le tachinez. Uneori îmi spun că poate le-ar plăcea s-o fac – de fapt, știu sigur că da –, dar e greu să te pornești, dacă le știi de ceva vreme și nu le-ai tachinat niciodată. Dar nu contează. Vă povesteam de după-masa cînd Jane și cu mine mai aveam puțin și ne sărutam. Ploua cu spume și noi stăteam pe verandă, cînd, la un moment dat, a ieșit din casă drojdierul ăla cu care era măritată mama ei și a întrebat-o pe Jane dacă mai sînt țigări. Nu-l cunoșteam prea bine, dar părea genul de individ care nu se omora să-ți vorbească dacă nu voia ceva de la tine. Avea un caracter oribil. Oricum, Jane a refuzat să-i răspundă cînd a întrebat-o dacă știe pe unde mai sînt niște țigări. Așa că a întrebat-o din nou, dar ea tot n-a vrut să-i răspundă. Nici măcar nu și-a ridicat privirea de la joc.

Pînă la urmă, individul a intrat la loc în casă. Atunci am întrebat-o pe Jane ce naiba se petrece. Pe moment, nici măcar mie n-a vrut să-mi răspundă. S-a făcut că se concentrează pe următoarea mutare din joc și așa mai departe. Apoi, deodată, pe tablă a căzut, *pic*, o lacrimă. Pe un pătrat roșu – frate, parcă o văd și acum. A șters-o cu degetul, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Nu știu de ce, dar lucrul ăsta m-a tulburat ca naiba. Așa că ce-am făcut... m-am dus la ea și-am împins-o ușor către balansoar, în așa fel încît să pot să mă așez lîngă ea – ca s-o zic pe-aia dreaptă, am stat practic pe genunchii ei. Atunci a-nceput cu adevărat să plîngă și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că o sărutam peste tot – oriunde-mi venea – pe ochi, pe nas, pe frunte, pe sprîncene, peste tot, pe urechi – pe toată fața, în afară de gură. Oarecum evita să mă lase să ajung la buze. Oricum, atunci am ajuns cel mai aproape de un sărut. După o vreme, s-a ridicat, a intrat în casă și și-a pus un pulover roșu cu alb, care-mi plăcea mie, și am plecat împreună la nu știu ce film. Pe drum, am întrebat-o dacă domnul Cudahy – așa îl chema pe drojdier – încercase vreodată să facă pe nebunul cu ea. Era destul de mică, dar avea un corp extraordinar și nu m-aș fi mirat ca nemernicul ăla de Cudahy să încerce ceva. Totuși, ea a zis că nu. N-am aflat niciodată care era problema. Cu unele fete, nu afli practic niciodată care e problema.

Nu vreau să rămîneți cu impresia că era stană de piatră, doar pentru că nu ne-am sărutat niciodată sau nu ne-am făcut de cap prea mult. Nici vorbă. Uite, de exemplu, ne țineam tot timpul de mînă. Nu sună a mare lucru, îmi dau seama, dar era minunat s-o ții de mînă.

Cu majoritatea fetelor, dacă le iei de mîină, fie parcă ai o bucată de plastilină în palmă, fie se simt datoare să-și bîțieie mîina de colo-colo în permanență, ca și cum s-ar teme să nu te plictisească sau ceva. Cu Jane era altfel. Intram la cîte un film sau ceva și din clipa următoare ne luam de mîină. Nu ne despărțeam pînă nu se termina filmul. Și asta fără să ne schimbăm poziția sau să facem mare tevatură din chestia asta. Cu Jane nici măcar nu-ți făceai griji vreodată dacă ți-a transpirat palma sau nu. Nu știai decît atît, că ești fericit. Și chiar erai.

Și-un alt lucru care tocmai mi-a venit în minte. O dată, în timpul unui film, Jane a făcut ceva care aproape m-a dat pe spate. Rula jurnalul, parcă, și deodată, simt o mîină pe ceafă. Era Jane. Mi s-a părut un gest neobișnuit. Vreau să spun, era destul de mică, înțelegeți, și fetele în general, dacă le vezi punînd mîina pe ceafa cuiva, au la douăzeci și cinci, treizeci de ani și o fac de obicei cu soțul sau copilul lor – eu, de exemplu, fac așa cu sora mea Phoebe din cînd în cînd. Dar cînd o face o fată de vîrsta ei, e așa de frumos, că simți că mori.

La asta mă gîndeam în timp ce stăteam pe fotoliul ăla soios din hol. La Jane. De fiecare dată cînd ajungeam la partea cu ea și Stradlater în amărîta de mașină a lui Ed Banky, mai că mă lovea strechea. Știam că nu i-a dat voie să meargă mai departe, dar tot mă apuca nebunia. Nici măcar nu suport să vorbesc despre asta, dacă vrei să aflați adevărul.

Nu rămăsese mai nimeni în hol. Pînă și blondele cu fețe de parașute se evaporaseră și așa, ca din senin, mi-a venit să mă car naibii din locul ăla. Era prea deprimant. Și nici nu eram obosit sau ceva. Așa că am urcat în

cameră și mi-am pus haina. Am aruncat și o privire pe geam, să văd dacă perverșii mai erau la muncă, dar se stinseseră luminile. Am coborît cu liftul, m-am suit într-un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă la Ernie's. Ernie's e un club de noapte din Greenwich Village la care mergea destul de des fratele meu D.B., înainte să plece la Hollywood să se prostitueze. Din cînd în cînd, mă lua și pe mine cu el. Ernie e un tip de culoare, mare și gras, care cîntă la pian. E un snob de nu se poate și nu catadicsește să stea de vorbă cu tine dacă nu ești vreun grangur sau o celebritate sau ceva, dar cîntă la pian nemaipomenit. E așa de bun, că-i aproape ciudat, de fapt. Nu știi exact ce vreau să spun cu asta, dar știi că așa e. Îmi place tare mult să-l ascult cîntînd, dar uneori îți vine pur și simplu să-i întorci pianul cu picioarele în sus. Asta – cred – pentru că uneori, cînd cîntă, chiar sună ca fiind genul de tip care nu catadicsește să stea de vorbă cu tine dacă nu ești vreun grangur.